

трудової діяльності як окремого працівника, так і підприємства в цілому, існує суттєва різниця між двома категоріями. Мотив є продукт зустрічі “зовнішнього” (стимул) та “внутрішнього” (системи потреб або мотивів, які склалися в минулому), або, як кажуть психологи, мотив є опрідметнювана потреба.

Спроби пояснити поведінку людей і сприяти підвищенню мотивації трудової діяльності робилися вже на перших етапах зародження суспільного виробництва. Проблеми, пов'язані із стимулюванням персоналу підприємства, досліджувалися вченими різних часів, котрі у своїх працях розглядали причини людської активності. У свою чергу, опрацювання наукової літератури дало змогу виділити наступні підходи щодо існуючих теорій стимулювання та мотивації: процесний, змістовний та поведінкових відносин.

Мотивація, будучи складним процесом, включає різноманітні підходи авторів щодо трактування змісту даного поняття, визначаючи його як сукупність мотивів, стимулів чи внутрішніх та зовнішніх чинників, або як процес спонукання особистості до певних дій. Водночас процес стимулювання, під яким зазвичай розуміють вплив на трудову діяльність працівника за рахунок створення індивідуально-значущих умов трудової ситуації, містить у собі спонукання ззовні та структурні компоненти трудової ситуації.

Отже, з одного боку, відбувається створення сприятливих умов з метою задоволення потреб працівників, а з іншого, – забезпечення трудової поведінки, що є необхідною для успішного функціонування та розвитку підприємства, тобто здійснюється своєрідний обмін діяльністю.

Список використаних джерел:

1. Колот А. М., Цимбалюк С.О. Мотивація персоналу: підручник. К.: КНЕУ, С. 2012. 397.
2. Мотивація в стилі Google: зарплати, бонуси, настрої. URL: <http://www.aif.ru/dontknows/1235833> (дата звернення: 08.08.2019 р.).

Роман ДІЛЬНИЙ

здобувач освітньо-професійної програми «Менеджмент», ЗУНУ
Науковий керівник – д.т.н., професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Павло ПОПОВИЧ

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО РОЗРОБКИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВ

Сучасна інвестиційна діяльність підприємства повинна базуватись на чіткій стратегії, що пов'язана як і з реалізацією у перспективі його інвестиційного потенціалу, так із забезпеченням дотримання положень загальної

стратегії фінансово-економічного розвитку та головних цілей функціонування підприємства. Інвестиційна стратегія повинна формуватися з орієнтацією на наявні та потенційні фінансові, організаційні, кадрові, технологічні, сировинні, енергетичні та інші ресурси.

Інвестиційна стратегія – це процес формування системи довгострокових цілей інвестиційної діяльності суб'єктів господарювання і вибір найбільш ефективних шляхів їхнього досягнення на базі прогнозування умов здійснення цієї діяльності з урахуванням кон'юнктури інвестиційного ринку і його окремих сегментів.

У діяльності та розвитку підприємств інвестиційна стратегія відіграє значну роль, зокрема: забезпечує механізм реалізації перспективних планів підприємства; дає змогу реальної оцінки інвестиційних можливостей підприємства, забезпечення максимального використання його внутрішнього потенціалу та можливості активно маневрувати інвестиційними ресурсами; надає можливість швидкої реалізації перспектив підприємства; сприяє мінімізації негативних наслідків, які склалися в результаті шкідливого впливу зовнішнього середовища на діяльність підприємства; відображає переваги підприємства в інвестиційній діяльності перед його конкурентами; забезпечує чіткий взаємозв'язок усіх рівнів управління підприємством (від стратегічного до оперативного); є однією з базових передумов стратегічних змін загальної організаційної структури управління та організаційної культури підприємства.

Розробка і реалізація інвестиційної стратегії підприємства полягає у формуванні довгострокових цілей, які пов'язані з реалізацією мети діяльності підприємства (з позиції суспільства, яка визначається ринком) та отриманні прибутку на тривалий період; у визначенні довгострокових пріоритетів у реалізації цих цілей, черговості їх досягнення і можливих фінансово економічних наслідків для підприємства у випадку відхилень від визначених темпів і пропорцій функціонування основних його систем, а також в обґрунтуванні і виборі методів досягнення поставлених цілей.

Процес формування інвестиційної стратегії реалізується по таких етапах:

1. Визначення періоду реалізації інвестиційної стратегії, зокрема: прогнозування розвитку економіки в цілому й інвестиційному ринку зокрема; встановлення періоду, який відповідає базовій стратегії підприємства; урахування галузевої приналежності підприємства; урахування розміру підприємства, його потужностей і темпів розвитку.

2. Визначення стратегічних цілей розвитку інвестиційної діяльності підприємства, зокрема: забезпечення приросту капіталу й активів; підвищення рівня рентабельності інвестиційної діяльності; оптимізація пропорцій у структурі реального і фінансового інвестування; удосконалювання технологічної

і відтворювальної структури інвестицій; удосконалювання галузевої і регіональної спрямованості інвестиційних програм і проектів, а також забезпечення відповідної диверсифікованості інвестиційної діяльності.

3. Розробка найбільш ефективних шляхів реалізації стратегічних цілей інвестиційної діяльності, зокрема: розробка напрямків формування і вкладення капіталу; розробка системи заходів досягнення ефективності інвестиційної діяльності підприємства; розробка етапів реалізації прийнятої системи заходів досягнення стратегічних цілей інвестиційної діяльності.

4. Конкретизація інвестиційної стратегії по періодах її реалізації, зокрема: становлення конкретних періодів формування і реалізації інвестиційної стратегії; визначення послідовності досягнення тих чи інших етапів стратегії інвестиційної діяльності; визначення періодів досягнення конкретних завдань, під-цілей і головної мети інвестиційної діяльності підприємства.

5. Оцінка розробленої інвестиційної стратегії підприємства, зокрема: здійснення загальної оцінки розробленої інвестиційної стратегії; оцінка окремих етапів здійснення інвестиційної стратегії; оцінка окремих завдань і підцілей інвестиційної стратегії; оцінка можливості реалізації інвестиційної стратегії з урахуванням наявності ресурсного потенціалу; оцінка можливості реалізації інвестиційної стратегії з урахуванням різних інвестиційних ризиків.

В основу розробки інвестиційної стратегії підприємства, як правило, покладені визначені базові принципи, зокрема: досягнення економічного, науково-технічного і соціального ефекту від інвестування; застосування для кожного об'єкта інвестування конкретних методів оцінки ефективності, за підсумками якої здійснення відбору до реалізації інвестиційних проектів, які забезпечують підприємству максимальну ефективність; отримання підприємством найбільшого прибутку на вкладений капітал; раціональне витрачання коштів на реалізацію безприбуткових проектів, тобто зниження витрат на досягнення науково-технічного, соціального або економічного ефекту; використання підприємством державної підтримки для підвищення ефективності інвестицій у форму бюджетних позик, гарантій Уряду тощо; забезпечення мінімізації інвестиційних ризиків, пов'язаних із реалізацією конкретних проектів; забезпечення ліквідності інвестицій.

Разом із тис, стратегія інвестиційної діяльності підприємства повинна ґрунтуватись на таких засадах: спрямування інвестиційних джерел до вимог ринку; оптимального поєднання довго- і середньострокових інвестицій; комплексності та системності інвестування; оптимізації інвестиційного портфеля з позицій прибутковості.

Доцільним є формування стратегії інвестиційної діяльності підприємства на трьох рівнях: 1) підприємства в цілому; 2) окремих стратегічних напрямів

інвестування; 3) продукту (товарів, послуг) як визначеної сфери діяльності.

Отже, успішна реалізація складових інвестиційної стратегії підприємства можлива за умови нарощення та підтримки інтелектуального потенціалу інвестиційної діяльності, стимулювання підвищення його творчої віддачі, формування господарського механізму, який зробив би процес упровадження науково-технічного прогресу життєво необхідним і вигідним.

Список використаних джерел:

1. Гаврилова, Н. В. Формування інвестиційної стратегії транспортних підприємств. *Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки*: зб. наук. пр. Кіровоград: КНТУ, 2008. Вип. 13. С. 89-94.

2. Відоменко І.О., Кривша Є.В. Сучасні підходи до розробки інвестиційної стратегії підприємств. *Економіка харчової промисловості*. 2010. № 2. С. 8-13.

Валентина ДАНИЛЮК

здобувачка освітньо-професійної програми «Управління персоналом», ЗУНУ
Науковий керівник – к. е. н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу, ЗУНУ Олександра МАРЦІНКОВСЬКА

РОЛЬ HR-СЛУЖБИ В УПРАВЛІННІ ЛЮДСЬКИМИ РЕСУРСАМИ

HR-менеджмент – наука, в якій головна увага приділяється людським ресурсам, їхньому формуванню, розвитку та відповідності стратегічній цілі підприємства. Вона була започаткована наприкінці ХІХ- на початку ХХст., саме в той час в суспільному виробництві велику роль почала відігравати людина, а не лише матеріальні складові.

Людські ресурси – сукупність людей з їхніми фізичними і розумовими здібностями та відповідним трудовим потенціалом(як фактор економічного розвитку). Це головне багатство будь-якого суспільства, процвітання якого можливе при створенні умов для відтворення, розвитку та використання цього ресурсу з урахуванням інтересів кожної людини [1].

Рушійною силою будь-якого підприємства є його персонал. Правильний підбір, розміщення, адаптація, навчання працівників дозволять працювати ефективно та якісно. Здійснення всіх цих процесів сьогодні виконує HR-служба організації.

Для того, щоб побудувати ефективну систему управління людськими ресурсами необхідно враховувати як зовнішні так і внутрішні чинники. (рис.1.)